

Гарвана грачи, грозно зловѣщо,
 Псета и вълци виятъ въ полята,
 Старци са молятъ Богу горѣщо,
 Женитѣ плачатъ, пицятъ дѣцата.

Зимата пѣе своята зла пѣсенъ,
 Вихрове гонятъ тръне въ полето,
 И студъ, и мразъ, и плачъ безъ надѣжда,
 Навѣватъ на тебъ скржбъ на скрцето.



М а й ц ѣ с и

Ти ли си мале, тжй жално пѣла,
 Ти ли си мене три годинъ клѣла,
 Та скитникъ хода злощастенъ ази
 И срѣщамъ това що душа мрази?

Бащино ли сжмъ пропиль имане,
 Тебе ли покрихъ съ джлбоки рани,
 Та мойта младость мале, зелена
 Сжхне и вѣхне люто извѣхна? !

Весель ма глѣдатъ мили другари,
 Че съ тѣхъ наедно и азъ са смѣя
 Но тѣ не знаятъ, че азъ вечъ тлѣя,
 Че мойта младость слана попари !

Отдѣ да знаятъ? приятель нѣмамъ
 Да му раскрива що въ душа тажъ;
 Кого азъ любя, и въ какво вѣрвамъ
 Мечти и мисли — отъ що страдажъ !

Освѣнъ тебъ, мале, никого нѣмамъ
 Ти си за мене любовь и вѣра;
 Но тука вече не са надѣвамъ,
 Тебе да любя: сърце догаря !

Много азъ, мале, много мечтаяхъ
 Щатие, слава да видимъ двама;
 Сила усѣцахъ — що не желаяхъ?
 Но за вси жалби приготви яма !